

CHRISTINA
LAUREN

*Wahşî
Kalpler*

Çeviren
Kübra Tekneci

YABANCI

Violet'e:

Atların olduğu bir kitap istedin.

*Aynı zamanda tanıdığımız birine çok benzeyen cesur,
akıllı ve çalışkan bir kadın ekledik.*

Seni çok seviyoruz.

YAZARIN NOTU

Moab, Utah'ın hemen dışında Kolorado Nehri, Green Nehri ve uçsuz bucaksızca kıvrılan akarsu kollarıyla birleşen yüksek çöl manzaralarının olduğu Canyonlands Ulusal Parkı, Birleşik Devletler kıtasındaki en güzel yerlerden biridir. Şanslı ziyaretçiler, burada masmavi gökyüzünü ve kilometrelerce uzanan kızıl kayaların oluşturduğu muhteşem manzarayı görebilirler. Parkın içinde ıssız ve neredeyse geçit vermeyen yerlerin yanı sıra yürüyüş yapılabilir, araba sürülebilir, ayrıca turistler için son derece eğlenceli yerler de bulunur.

Aylarca süren araştırmalar ve ziyaretlerin ardından, ikimiz de bu manzara ve araziye fazlasıyla aşina olduk. Hatta bize olası bir hazine avı haritası çizmesi için uzman bir keşif rehberi bile tuttuk. Ama sevgili okuyucular, bazen hikâye doğruluktan önce gelir ve bu yüzden, bu bölgenin coğrafyasıyla ilgili öğrendiğimiz her şeye rağmen... birçok şeyi uydurduk. Bazı yerlerde mesafeyi kısalttık, diğerlerinde var olmayan mekânlar ve yapılar yarattık.

Tüm bunları şunun için yazıyoruz: Bu kitabı kendi maceranızı rehber oluşturması için değil, gerçek dünyadan ayılıp bayılmanızı sağlayan eğlenceli bir kaçış olması amacıyla yazdık. (Rotamızı takip ederseniz ölürsünüz, haha.) Elbette, Leo ve Lily'nin aşk hikâyesinin vahşi doğaya çıkıp yeni patikalar keşfetmeniz için size ilham vermesini isteriz ama rahat bir köşeye kıvrılıp okumaktan memnunsanız, size son derece iyi vakit geçirtmiş olmayı umuyoruz.

Sevgilerle,
Lauren & Christina

Giriş

*Laramie, Wyoming
Ekim, On Sene Önce*

YERYÜZÜNDEKİ EN SEVDİĞİ yere göz gezdiren Lily Wilder, pürüzsüz çakılları ezerek ahırdan kulübeye doğru gitti. Arkasında, merada uzun bir gecenin ardından susayan atlar su tankına yaklaştılar. Büyük evin bacasından berrak gri gökyüzüne doğru duman tütüyordu. Şafak serindi, güneş dağların üzerinden doğuyordu.

Lily saatler önce uyanmıştı.

Verandadaki uzun bir gölge ellerinde iki kahve kupası tutarak onu bekliyordu. Leo'yu görünce kalbine ağır bir seveda oku saplandı; yeni uyandığı için saçları karmakarışık ve sırtıyordu, üzerinde bir eşofman altı ve polar ceket vardı. Hiç şüphesiz, Lily her sabaha bu şekilde başlamak istiyor, bugünden itibaren her güne böyle başlayacağına hâlâ inanamıyordu. Lily üç köhne basamağı hızlı adımlarla çıkarken Leo gibi kocaman bir gülümseme takındı, sanki ona en son dokunduğundan beri saatler değil, günler geçmişti. Rüzgârda donan dudaklarının yanında Leo'nun dudakları sıcak ve yumuşaktı. Kalçasında hissettiği parmak uçlarının sıcaklığı göğsünde küçük havai fişekler tutuşturdu.

“O nerede?” diye sordu Lily, babasının veda etmeden çiftlikten ayrılıp ayrılmadığını merak ederek. Bu ilk değildi ama ilk kez umurunda olmayacaktı.

Leo sıcak kupayı eline tutuşturup başıyla nehrin karşısındaki bekçi kulübesine işaret etti. “Köprüden geçip Erwin’e gitti,” dedi. “Veda etmeye.”

Babasının nereye gittiğini ya da ne zamandır ortada olmadığını bilmemesi tuhaf mıydı? Öyleyse bile, Lily bu düşüncenin fazla derine inmesine izin vermedi; kutlama şarkısı gibi zonklayan nabzı daha talepkârdı: Hayatı nihayet başlıyordu ve bu yaz çiftlikle neredeyse her açıdan ilgilenmeyi öğrenirken, bir şekilde âşık olmayı da başarmıştı. Bu onu şaşırtan bir aşkı; sağlam ve güvenliydi, giysileri paramparça edecek kadar ateşliydi. Hayatının ilk on dokuz senesini tahammül edilerek ve her şeyi planlanarak geçirmek zorunda kalmıştı ama burada Leo’yla birlikteyken, nihayet birinin dünyasının merkeziydi. Daha önce hiç bu kadar çok gülümsememiş, bu kadar rahatça kahkaha atmamış ya da hiçbir şeyi yoğun bir şekilde istemeye cesaret edememişti. Buna en yakın olduğu anları atını eyerlerken ve aile topraklarında onun sırtında dörtnala koşarken hissetmişti. Fakat o anlar geçiciyken Leo kalıcı olacağına söz vermişti.

Lily çenesini kaldırıp Leo’nun yüzüne baktı. İrlandalı babasının cüssesini ve Japon asıllı Amerikalı annesinin hatlarını alsa da içindeki ruh tamamen ona aitti. Lily, Leo Grady kadar sessiz ve sağlam bir şekilde aklı başında birini tanımamıştı. Bu sadık adamın *onun* için her şeyi kökünden sökmeye istekli olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Lily ona, “Emin misin?” diye yüz kez sormuştu. Wilder Çiftliği onun rüyasıydı; başka birinin, bir misafir çiftliğini yıl boyunca idare etme hayali kurmasını beklemeyecek kadar aklı başındaydı. Babasının böyle bir hayali olmadığı aşıkârdı; gerçi çiftliğin bütün masraflarını karşılayabileceği kadar çaba sarf etmişti. Lily’nin annesine gelince, çiftlik seve seve geride bıraktığı bir diğer şeydi. Bazen Lily hayatının her gününü bu çiftliğin sonsu-

za dek onun olacağı ânı bekleyerek geçirdiğini hissediyordu. Ve şimdi o an gelmişti, Leo da cabasıydı.

“Eminim, Lil.” Leo serbest kolunu omzuna dolayıp onu yan tarafına doğru yönlendirdi ve kendisine doğru yaklaştırdıktan sonra eğilip şakağını öptü. “Peki benim gibi bir çaylağı burada istediğinden emin misin?”

“Kesinlikle.” Kelime sabahın sessizliğinde gürültülü çıktı. Uzakta, yeni tayı kişneyerek karşılık verdi. Leo sevgi dolu gözlerle ona baktı. Çiftlik hayatına alışık olmadığı doğruydu ama atlarla arası doğuştan iyiydi, ufak tefek birçok konuda becerikliydi, ayrıca ahırda dizginlerin ve eyerlerin saklandığı odadaki en üst kancaya erişecek kadar uzun boylu olması elverişliydi. Lily onun çiftlikte olmasını istiyordu çünkü Leo Grady inkâr edilemez bir şekilde onundu ve *ona ait olan* ilk şeydi.

Leo duş aldığı için temiz kokuyordu, Lily ona sokulup yüzünü boynuna gömerek hafif ter ve dün gece teninde kaydığını hissettiği yoğun erkeksi kokuyu aradı.

“Sana kahvaltı hazırladım,” diye mırıldandı Leo saçına doğru.

Lily geri çekilip umutla ona gülümsedi. “Annenin küçük ekmeklerinden mi pişirdin?”

Leo bunun üzerine güldü. “Onları annem icat etmiş gibi davranıyorsun.” Eğilip dudaklarını dudaklarıyla kavradıktan sonra öpücüğün etrafından konuştu. “Annem genellikle bize pilav ve balık pişirir. Bunların Rachel Ray’in küçük ekmekleri olduğuna eminim.”

Duke Wilder donmuş çimenlerin üzerinde yürüyüp verandaya çıktı, ak düşmüş gür bıyığındaki hafif seğirme birbirlerine ne kadar yakın olduklarını yeterince gördüğünü ele veren tek işaretti.

Ama sonra o an geride kaldı ve gözleri parladı. Duke gitmek üzereyken hep çok mutlu olurdu. Lily küçükken, babasının işi sayesinde Grönland’a kadar giderlerdi ama yedi sene önce aneleri onları terk edince, babasının macera alanı fazlasıyla daralmıştı ve kızı ile –en azından, yazları– Laramie’deki misafir çiftliği

Duke'ün olduğu yere çakılmasına sebep olmuştu. Fakat Lily artık büyümüşü, yani Duke nihayet kanun kaçaklarının yüz sene-yi aşkın bir süre önce çöle gömdüğü para yığını bulma hayalini saplantı hâline getiren küçük şöhret olmanın tadını çıkarabiliirdi.

Lily aile topraklarının yükünü üstlenecek kadar büyüdüğüne sevinen tek kişi değildi.

Duke kızının omzunun üzerinden bakınca Lily, Leo'yla sessizce iletişim kuran babasının yüzünü inceledi. Lily bazen babasını doğru düzgün tanımadığını düşünüyor, diğer zamanlardaysa onu bir kitap gibi okuyabiliyordu. Duke, Wilder Çiftiği'ni hiç sevmezdi ama Lily o anda düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirmiş gibi okuyabildi: *O oğlan bir kovboya benzemiyor.*

Çünkü Leo bir kovboy değildi. O bir üniversite öğrencisiydi, matematik dehasıydı, yazın çalışmak için çiftliğe gelip âşık olunca sezon dışında onunla çiftlikte kalmak için hayatını tamamen değiştiren bir New York çocuğuydu. Utangaç, sessiz ve düşünceliydi; Duke Wilder'ın olmadığı her şeydi. Henüz yirmi iki yaşında olmasına rağmen, kasabada Indiana Jones'un şöhretine ve Kaptan Jack Sparrow'un özgüvenine sahip olan elli yaşındaki bir adama dik dik bakan Leo Gray ne sindi ne de yerinden kıpırdadı.

"Her şeyi halledeceğiz, Duke," dedi Lily o âna noktayı koyarak.

"Ben geri dönene kadar ona iyi bak," diye emreden Duke, gözlerini Leo'ya diktiği için kızının bıkkınlıkla suratını ekşittiğini göremedi.

Leo, "Bakarım," diye güvence verdi.

"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok," diye hatırlattı Lily ikisine de.

Duke uzanıp kızının koyu saçlarını karıştırdı. "Elbette ihtiyacın yok, evlat. Yemek salonunda sana bir not bıraktım."

"Harika." Bir bilmece. Bir bulmaca. Çözmesi gereken bir şifre. Babası onu sevdiği oyunlarla büyütmişti, böceği dürtten ço-

cuklar gibi sürekli onu dürtmüş ve kızının ondan nasıl bu kadar farklı olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Mecburiyet ikisini de yenene dek kızgınlık ve merak arasında bir güreşe tutuşurlardı ve Lily en sonunda babasının ona bıraktığı bilmeceyi çözmek için kollarını sıvardı. Notun *Sonra görüşürüz* ya da *Yulaflı kurabiye hamurunun hepsini yeme* gibi aptalca bir anlam içermesi son derece olasıydı ama bu çiftliği işletmek için gerekli bir bilgi bırakmış olması da mümkündü. Lily'nin istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şey her zaman karmaşık bir yere gizliydi, bazen evden kilometrelerce ötedeydi ve arama motivasyonu yoksa, Duke kızının ona hiç ihtiyacı olmadığını düşünürdü.

Belki bugün Lily notu okumakla uğraşmazdı. Belki bugün o ve Duke aynı şeyleri sevmek ve bir arada var olmak için birbirlerinden hoşlanmak zorunda olmadıklarını nihayet kabul ederlerdi. İlk kez bunun Lily için bir mahsuru yoktu. Belki Duke tarihi eser avladığı, kayıp defineleri çıkarmakla meşgul olduğu dünyasına geri dönerdi de Lily atları, toprak ve aşkıyla birlikte çiftlikte kalıp masadaki notu sonsuza dek görmezden gelebilirdi.

Gerginlik uzadıkça uzayıp Duke kulübeye, ahıra, ötede yuvarlanan tepelere son kez göz gezdirirken koptu. Anne babası bu araziye satın alıp burada oğulları Duke ve kardeşi Daniel'i yetiştirmişlerdi. Burayı Wilder Çiftliği'ne dönüştüren ve iki sene önce ölene kadar yıl boyunca burada yaşayıp her yaz misafirleri ağırlayan Daniel'di. Lily ve Duke işi güçlülük de olsa yürütmüşlerdi ama çiftlik hiçbir zaman babasının önceliği olmamıştı ve yıl boyunca burada yaşayıp işi devralmak, çocukluğunun altın yazlarındaki hâline geri döndürmek her zaman Lily'nin hayali olmuştu. Yetmiş sekiz at ve iki yüz hektarlık ıslıl Wyoming güzelliği onun kusursuzluk anlayışını oluştururken Duke kafese kapatılmış bir kedi gibi arazideki her çitten nefret ediyordu.

Kendini olduğundan büyük gören babası kovboy şapkasını takıp ikisini başıyla selamladı. "Pekâlâ. Ben gidiyorum."

Kucaklaşmadılar. Leo ve Lily geniş verandadan aşağı bile inmediler. Duke Wilder'ın uzun boylu ve cüsseli yapısının eski, hantal kamyonetine doğru ilerleyip araca binmesini izlediler.

Lily, Leo'ya dönüp ayaklarının ucunda sıçradı, öylesine yoğun bir mutluluk içindeydi ki bu sevinç onu grimsi mavi gökyüzüne fırlatabilirdi.

“Bunun için hazır mısın, patron?” diye sordu Leo.

Lily bazen hâlâ söylemekte zorlandığı şeyleri ifade etmesini umduğu bir öpücükle Leo'ya karşılık verdi.

Lily olanları sindirmeye çalıştı. Şu anda her şey son derece doğrudu. Hiç kimse ve hiçbir şey bu kusursuz ânı onun için aceleye getirmiyordu. Duke'ün kamyonetinin kaldırdığı toz hâlâ ardında dönerken, önemli olan tek şey yanındaki sevgilisi ve etrafında süslü bir galaksi gibi uzanan değerli araziydi. Bu onun galaksisiydi. Lily konuşmak için derin bir nefes aldı ama ona bakarken Leo'nun yüzünde beliren hassas ifade dikkatini çekti. Beş ay önce Lily'yle ilk tanıştığında tüm kovboylar ona “Kara Sevdalı Şehir Çocuğu” demişlerdi.

Sevinçle gülen Lily yanağını tutup onu öpmek üzere tekrar uzandı. “Burada sonsuza dek mutlu olacağımıza söz ver.”

Leo başıyla onaylayıp alnını onunkine yasladı. “Söz veriyorum.”

Birinci Bölüm

*Hester, Utah – Archie'nin Barı
Mayıs, Günümüz*

“ŞİMDİ GERİYE BAKTIĞIMDA,” dedi Lily suratını ekşiterek, “arkamda gerçekleşen bar kavgasını görmezden gelmem gerektiğini anlıyorum.”

Archie tombul elini uzatıp ona bir bez dolusu buz verdi. “Başının arkasına bir dirsek darbesi almama rağmen istifini bozmadan beni daha çok endişelendirdi.”

“Kalın kafalı olmam hakkında şaka mı yaptın sen?” Lily ense-sinde buzu hissedince aniden nefesini içine çekti.

Archie barın üzerine doğru eğildi. “Sadece senin dayanıklı, küçük bir kadın kovboy olduğunu söylemeye çalışıyorum, Lily Wilder.”

Lily gülerek onu itti. “Kıçımı öp, Arch.”

“Ne zaman istersen, Lil.”

Eski ahşap yüzeye dirseğini yaslayan Lily, buzu olduğu yerde tutarak sıvılaşmanın yavaş, tombul damlalar hâlinde bira bardağına süzülmesini izledi. Ancak parmağını üzerinde gezdirdiği anda cam bulanıklaştı. Gün boyunca, rüzgâr kızıl çöl tozunu giysi katlarının ve saçlarının aralarına doldurmuştu. Elleri, kolları ve yüzü toz içindeydi. Duş ve güneş kremi için Tanrı'ya şükreliyordu. Gerçi Archie'deki kalabalık düşünülürdüğünde, Lily ister

barda bir birayla oturuyor olsun ister sezon dışında barın arkasında çalışıyor olsun, buraya gelmeden önce duş almaya değmezdi. Başının arkasına aldığı rasgele dirsek darbesi bunun için yeterli kanıttı.

Kapı açılıp loş salon kısa bir süreliğine aydınlanırken, karmakarışık sarı saçları ve kırmızı ve mavi ekose desenli gömleğiyle Nicole içeri girdi. Lily'nin yanındaki tabureye oturan Nicole hem sessiz bir selamlama hem de içki siparişi anlamına gelen bir şekilde çenesini Archie'ye doğru kaldırdı. Archie temizliği şüpheli olan bir bardağa bira doldurdu ve temizliği daha şüpheli görünen bir kâse dolusu fıstığı kadınlara doğru itti. Midesi titiz olamayacağı kadar kazınan Lily fıstıklara gömüldü.

Nicole buz paketini işaret etti. "Bu ne alaka?"

"Petey ve Lou dalaştılar. O arada ben hasar aldım."

"Kıçlarını tekmelememi ister misin?" Nicole kalkacak gibi davransa da Lily elini koluna koyarak kadını durdurdu.

Nicole Lily'den daha uzun boylu ve güçlüydü ve kıskırtıldığında sadakati onu neredeyse vahşileştirirdi. Lily, Petey ve Lou için adil bir dövüş olacağına bahse girebilirdi. Nic'e bir şans veririrse, bunu denerken ölmeyi bile göze alabilirdi. Fakat Nic'ten başka kimsesi yoktu, o yüzden Lily barda arkadaşının kolunun yakınında duran ufak kâğıt istifini başıyla gösterdi. "Yeni grup bu mu?"

Nicole başıyla onayladı. "Yarın geliyorlar."

"Erkekler mi?" diye sordu Lily. Müşterileri neredeyse her zaman hazine avı ve haydut rolü oynamak için gelen erkeklerden oluşuyordu. Bir grup kadın hoş bir değişiklik olurdu. O geziler daha sakin ve rahat geçerdi. Neredeyse bu işi yaptıklarına değerd. Neredeyse.

"Evet. Dört kişiler."

"Bekârlığa veda partisi mi? Doğum günü mü?"

Nic başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa, birlikte seyahat eden bir grup arkadaş."

Bunun üzerine Lily homurdandı. En azından bekârlığa veda partilerinin, genellikle sarhoşlukla ve yıllarca konuşacakları hovardalıklarla geçen bir haftadan ibaret bir amacı oluyordu. Fakat Lily'nin turistik gezi şirketi Wilder Maceraları'na sırf gerçek hâyattan biraz "uzaklaşmak" için gelen grupların genellikle daha fazla bebek bakıcılığına ve yönlendirilmeye ihtiyacı olurdu. Bazen bunda sorun olmazdı –insanların at sırtında tatil yapmaktan keyif almalarına yardımcı olmak çocukluğunda olduğu kadar günümüzde de Lily'yi mutlu ederdi– ama şu anda nefesi tükenmek üzereydi.

"Hepsi feragat anlaşmasını imzaladı mı?" diye sordu Lily.

Nic tereddütle yanağını kaşdı. "Evet."

Lily işaret ederek, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Eh," dedi Nicole, "görünüşe bakılırsa, hepsi aynı kişi tarafından imzalanmış."

Birasını dudaklarına götüren Lily, "Kahretsin," diye sessizce homurdandı.

"Dub, bu sadece bir formalite."

"Olmayabilir," dedi Lily. "Olası bir davanın masraflarını karşılayamam."

"Kızım, bu birayı bile zar zor karşılıyorsun." Lily'yle göz göze gelmek için başını eğince Nic'in dağınık saçı yüzünün yarısına düştü ve ışıldayan mavi gözlerinden biriyle en yakın arkadaşını inceledi. "Bunun son yolculuğumuz olacağını mı düşünüyorsun?"

Lily gözlerini kısarak eskimiş ahşap barın üzerindeki helezonlara baktı. Açıkçası, bunun Wilder Maceraları için son şamata olmasını her şeyden çok istiyordu. Şehirli züppeleri ekip kurmak, "sefalet çekmek" ve sahte hazine avına çıkmak için son kez çöle götürmeyi *istiyordu*. Babasının günlüğünü kaldırıp ona bir daha bakmak zorunda kalmamak istiyordu. Ona kimsenin Duke Wilders'ın haritalarını ya da hikâyelerini sormadığı bir yerde yaşamak ve Butch Cassidy hakkında her şeyi unutmak istiyordu. Lily bir daha cilalanmış ayakkabılarla ata binen bir

erkek görmek ya da üzerinde Prada'nın "vahşi batı" bluzu olan ve yarım saat eyerde oturduktan sonra kışının ağrımından yakanan bir kadın duymak istemiyordu. Bir çiftlik işletmek, gün doğumunda Bonnie'yi eyerlemek, kendi atlarını çalıların ve elmas gibi ışıldayan, toynakların altında ezilen uçları donmuş çimenlerin arasında çekiştirmek istiyordu. Babasının köhne kulübesinden taşınmak ve bu tozlu, berbat kasabayı terk etmek için yeterince parasının olmasını istiyordu. Bunun çöle son yolculuğu olmasını her şeyden çok istiyordu.

Ama istemekle bir yere varamazdı. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Yine de, bu işi bırakmak Lily'nin tüm düşüncelerini meşgul ediyordu; yedi senedir bu işle meşguldü ve kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Turistleri çölde gezdirerek güçbela para kazanıyordu ama atlar pahalıydı ve Lily'nin turistleri çölde dolaştırarak güçbela para kazanmak için onlara ihtiyacı vardı. İçinden çıkılmaz bir durumdaydı.

"Bankada işler nasıl gitti?" diye sordu Nic, farklı bir açıdan yaklaşarak.

Lily başını iki yana salladı.

"Yine mi?"

"Kim benim gibi birine borç verir ki? Hazine avlarına çıkmayı bırakırsam gelirim ne olacak?"

Nicole tekrar ona doğru eğildi. "Onlara planının bu olduğunu mu söyledin? Ne biliyorlar ki?"

Lily ona baktı. "Söylemedim, Nic ama aptal değiller. Adam dedi ki, 'Bir arazi satın alıp yeni bir iş kuracaksan, borcunu ödeyene kadar nasıl para kazanacaksın?' Ona bunun birkaç sene süreceğini ama bölgeyi tanıdığımı, işi ve insanların Vahşi Batı tatilinde ne aradıklarını bildiğimi söyledim ama bir şey değişmedi. Ne söylediğimin önemi yok; iyi bir yatırım değilim."

Nicole derin bir nefes verip ellerine baktı. Lily o anda mektuplar ve feragat belgelerinin arasında üzerinde ismi olan bir

zarfın olduğunu fark etti. Adresi nerede görse tanırdu. Eskiden ona aitti.

Bir anda anılar zihnine hücum etti: bodur adaçayı çahlarının sertliği ve kuruluğu güneş dağların üzerinde görülürken atları gütmek, sabahları yediği tereyağlı sıcak bisküviler, gözlerini *ona* diktiği an ve haftalar sonra vücudunun sıcaklığı ve ateşi...

Göğüs kemiğinin altındaki sızıyı ovuşturan Lily bu düşüncelerin geçip gitmesine izin verip zarfa işaret etti. "O ne?"

Nicole zarfı tekrar sakladı. "Hiç."

"Wildier Çiftliği'nden. Ve üzerinde adım yazıyor." Lily zarfa uzandı. "Onu bana ver."

Ama Nicole eline hafifçe vurarak onu itti. "Onu şu anda istemezsin, Dub, inan bana."

Şu anda mı?

"Çiftlikle mi ilgili?"

"Boş ver, Lil."

Lily'nin damarlarında nadir bir ateş parladı. "Onu açtın mı? Bak yemin ederim, Nic, sen meraklı küçük bir..." Lily tekrar zarfa uzansa da Nicole kenara çekilip ondan kaçındı.

"Hayır dedim."

Zarftaki her neyse onun üstesinden gelemeyeceğinin iması üzerine Lily'nin kanı kaynadı. Nic asabiydi, Lily ise ölçülü oldu. Ama birdenbire o sıradan beyaz zarfın içinde ne olduğunu görmeyi her şeyden çok istedi.

Lily, Nic'in kolunu itti ama Nic bunu beklediğinden öne doğru eğilip kâğıtların etrafına kapanarak sabit kaldı. Karın bölgesine hücum eden Lily, Nic'i tabureden devirip onunla birlikte yere düştü. Birdenbire önemi kalmayan feragat belgeleri etraflarına yağdı ve zemindeki yapışkan bira katmanına saçılmış fısıktık kabuklarının arasına düştü. Boğuşan kadınların arkasındaki adamlar tezahürat ederek onları iyice kışkırttılar. Normalde Lily kalkıp bu tartışmayı başka bir yere götürürdü ama tek bir şeye odaklanmıştı, o da yüzüstü yere yatan Nicole'ün vücuduyla kapattığı zarfı almaktı.

Lily işe yaramaz bir şekilde omuzlarına vurup kaburgalarını gıdıkladıkları ve kıcımları yumruklamaya başlarken bile Nic yere doğru, "Buna asla izin veremem," diye bağırdı.

"Zarfın üzerinde benim adım yazıyor, seni pislik."

"Onu okumak istemezsin!"

"Suç işliyorsun!" Lily omzunun üzerinden ona baktı. "Petey! Sen polissin."

Petey, "Şu anda görevde değilim," diye karşılık verip birasına doğru güldü. "Kıcımları tekrar yumrukla."

"Bana yardım etmezsen hayalarını yumruklarım."

"Tatlım, dilediğin yerime vurabilirsin."

Lily vahşi bir uluma eşliğinde tüm gücüyle arkadaşının vücudunun altına hücum edip körü körüne zarfı bulmaya çalıştı. Parmakları ona erişti, sonra da köşesini yırtarak onu Nic'in altından çekip çıkardı. Lily sendeleyerek kalkıp uzaklaştı ve Nicole'ün peşine düşme ihtimaline karşı dart tahtasının yakınlarındaki Koca Eddie'nin arkasına saklandı.

"Sana söylüyorum," diye uyardı Nic, "onu okumak istemezsin." Yenilgiye uğramış bir şekilde ayağa kalkıp elinin tersiyle bar zemininin kirini yanağından sildi. Nic taburesine, birasına ve fıstık kâsesine geri döndü. "İçindeki gördükten sonra dudaklarını bükerek yanıma gelme."

Köşede, Lily mektubu zarfından çıkardı. Mektubu okurken bir bar dolusu göz onu takip etti, önce okuduklarına anlam veremeyip -kelimeler siyah ve beyaz girdaplar hâlinde yüzüyordu- mektubu yüzünden ayırmadan tekrar okumak için en başa döndü. Cümleler biçim alıp anlam kazandı, göğsünde katı bir tuğlada biriktirdiği tüm sızlı, kayıp ve kapkara boşluk bir at sineği sürüsüne dönüştü.

Mektup artık aile arazisinin sahibi olan adamdan geliyordu. O diğer acımasız kalp kırıklığından sonra sadece bir kez tanıştığı adamdan. Lily, Jonathan Cross'tan nefret etse de bu kelimeleri on senedir her gün okumak istemişti.

...emekli oluyorum... çiftlik satılık... ilk fırsatı sana vermek istiyorum...

Ona sunduğu teklifin ne kadar iyi olduğunun önemi yoktu. Ailesinin çiftliğini geri almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir şey bir kez gittiğinde, gitmiş sayılırdı. Lily üzüntüsünün, o çiftliğe duyduğu özlemin üstesinden geldiğini sanmıştı ama yeniden yaralandığını hissetti.

Duruşunu korumak için tüm fiziksel gücüne başvurmak zorunda kaldı. Dişlerini altdudağına geçirip çenesini sımsıkı kapattı. Omuzlarını kaldırmamaya, sabit tutmaya ve kamburunu çıkarmamaya uğraştı. Yaşayan kimse –en azından, bu salondakiler– yığıldığını görmemişti. En sonunda, herkes ilgisini yitirip saygı göstermek için ona arkasını dönünce Lily bara gitti.

Nicole çoktan arkadaşına yeni bir bira söylemişti, Lily yanındaki tabureye yerleşirken içkiyi ona doğru itti.

“Sana söyledim,” dedi Nic.

“Söyledin.”

“Bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu.

Lily, “Hiçbir şey yapmayacağım,” diyerek bardağı dudaklarına götürdü.

İkinci Bölüm

New York City
Mayıs, Günümüz

SABAH 8.15'TE JFK'YE doğru yola çıkmanın en kötü yanı, iş saati trafiğinin telaşında son yirmi dakikadır araçların saatte on beş kilometreden daha hızlı ilerlememesiydi. Olası avantajı ise, Leo'nun patronunun ofisteki insanlara sorabileceği ama sormadığı bir dizi soruyu yanıtlayabilecek olmasıydı.

Cep telefonu beş dakika içinde onuncu mesajla bipleyince Leo homurdanarak gözlerini kapattı.

"Sessize al gitsin," dedi Bradley, taksinin penceresini olabildiğince aşağı indirdi ama içeri bir kamyonun egzoz dumanı dolunca tekrar kapattı.

Leo hızla yanıtını yazdı. "Sorun değil."

Telefon anında tekrar bipledi.

"Leo, bu her sene oluyor."

Leo mesaj yazmaya devam ederken, "Alton ofiste olmadığım da böyle davranıyor," dedi.

"Söylemeye çalıştığım şey tam da bu. Üç eyaletlik alanda hesap makinesi kullanmayı bilen başka biri yokmuş gibi davranıyor."

Bu kez Leo'nun elindeki telefon çalmaya başladı.

Bradley ona uyarırcasına bir bakış attı. "Boş ver."

Çaresizce omuzlarını silken Leo ekrandaki Alton'ın ismini işaret etti. "Önümüzdeki hafta başkan vekiline karar verecekler ve o esnada tatilde olacağım. Yanıt vermem mümkün değil."

"Boş ver."

Leo telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

Bradley homurdanıp –umrunda bile olmayan taksi şoförüne– "Patronunun telesekretere mesaj bırakmasına asla izin vermez," dedi.

"İzin veriyorum," diye fısıldadı Leo, hattın öteki ucundaki Alton'a dönmeden önce. "Daxton-Amazon algoritmasının şifresi C sürücüsündeki 'Daxton-Amazon' adlı dosyada."

Bradley dönüp ona ağzı açık bir şekilde baktı ama Leo onu umursamayıp görüşmeye devam etti. "Doğru. Onu direkt Alyssa'ya gönderebilirsin ya da buluta kaydedebilirsin..."

Bradley telefonu Leo'nun elinden kapıp eğdi ve ağzını yaklaştırtıp sahte statik sesi çıkardı. "Duyamıyorum," –çıtırt-çıtırt-çıtırt- "tüneldeyiz," – çıtırt. Görüşmeyi sonlandırma tuşuna basıp sırtarak telefonu ceketinin cebine koydu.

Leo boş gözlerle ona baktı. "Dostum, sen ciddi misin?"

"Benim yılım, benim yolculuğum, benim kurallarım. Birinci kural: Telefon yok."

Leo yine de telefonuna uzanıp açıklamaya çalıştı. "Bir şeyin nerede olduğunu öğrenmek için aramıştı..."

Bradley eline hafifçe vurup onu uzaklaştırdı. "Patronun Daxton-Amazon dosyasındaki *Daxton-Amazon* adında bir algoritmayı bulamıyorsa, köşe ofisi nasıl alabilmiş gerçekten anlamıyorum."

Leo karşılık veremeden dönüp pencereden dışarı baktı. Zaten iş için endişelenmeyi bırakıp Bradley'nin onları nereye götürdüğünü merak etmesinin vakti gelmişti. Üniversiteden en yakın iki arkadaşıyla yaptığı yıllık seyahatler işten uzakta kaldığı tek zamandı ve hayatları giderek yoğunlaşmaya başladı, mevcut durum "*Planlamayı yapma sırası bende*"den "*Gideceğimiz yere varana kadar sizinle hiçbir detayı paylaşmayacağım*"a

evrilmişti. Salt Lake City'ye uçacaklarını bilmek Leo'ya hiçbir şey ifade etmiyordu ve Bradley'nin sırası geldiğinde, diğer iki adam anlaşılır şekilde temkinli davranıyorlardı. Bradley'nin önceliği her defasında kişisel rahatlık ve mantıktan ziyade güzel bir hikâye anlatmaktı.

Telefonu tekrar çalınca Bradley onu çıkardı, arayan kişinin kim olduğunu gördüğünde sırttı. "Diğer patronun." Ekranı Leo'ya göstermek için çevirdi.

Cora.

Bradley ekranı yana kaydırarak yanıt verdi. "Leo'nun telefonu, Bradley Amca konuşuyor."

Tekrar ona doğru eğilen Leo telefonu ondan almaya çalıştı.

Fakat Bradley elini Leo'nun yüzüne koyup onu itti. "Nasıl-sın, tatlım?"

Leo kız kardeşinin hattaki metalik sesi dışında hiçbir şey du-yamadı. Kabullenip koltuğa gömüldü. Cora, Bradley'ye bayılırdı. Leo telefonu kapmayı başarsa bile, Cora ona Bradley'yi geri vermesini söylerdi.

"Mezuniyetini tebrik ederim, Cor. Bu inanılmaz." Bradley başıyla onaylayıp Cora'nın söylediği bir şeye gülümsedi. "Öyle mi?" Dönüp Leo'ya baktı. "Yarın Paris mi? Hayır, kardeşin seni ve bir arkadaşını mezuniyet hediyesi olarak *Paris'e* gönderdiğini bana söylemedi."

Kahretsin. Bradley bunun peşini bırakmayacaktı.

"Bahse girerim öyledir," dedi Bradley, alaycı bir endişeyle gözlerini kocaman açarak Leo'ya baktı. "Kulağa özel bir gece gibi geliyor." Duraksayıp dinledi. "Bunu kesinlikle ona ileteceğim. İyi tatiller. Ben de seni seviyorum, evlat." Bradley görüşmeyi sonlandırıp alaycı bir gülümsemeye nihayet Leo'nun telefonunu geri verdi. "Epey aydınlatıcıydı."

Telefonunu tekrar cebine atan Leo başını koltuk başlığına yasladı. "Unut artık."

"Cora evine uğrayıp ona bıraktığın parayı aldığını bilmeni istedi." Bradley duraksayıp kirli sakalını ovuşturdu. "Beni onun

dün geceki mezuniyet yemeğine davet etmemene kırıldım doğrusu,” dedi ağır ağır konuşarak. “On iki kişiyi davet ettiğine ve onu yarın Paris’e yolladığına göre, yemekte bir kişinin daha olması bütçeni sarsmazdı herhalde.”

Taksi JFK’nin terminalinin önünde durduğunda araçtan inip bagajdan valizlerini aldılar. “Seni davet etmememin sebebi masraf değildi,” diye açıkladı Leo, terminale doğru ilerlerken. “Kız kardeşimin arkadaşlarına asılmayı alışkanlık hâline getirmendi.”

“Reşitler,” diye kendisini savundu Bradley.

Bradley onun en arkadaşıydı, Leo’nun dünyası on sene önce paramparça olduğunda, toparlanmasına ve yeniden kendi ayakları üstünde durmasına yardım eden kişiydi. Şakacı amca rolünü üstlenmişti ve Leo’nun aşırı korumacı, telafi edici eğilimlerini dengeleyen alaycı, kaygısız bir karakterdi.

“Yine de senden on yaş gençler,” diye hatırlattı Leo ona.

“Büyüdüğünde on yaşın önemi azalıyor.”

“Yine de bu büyük bir yaş farkı, Bradley.”

Leo’ya sırttı. “Konuyu değiştiriyorsun. Onu şımartıyorsun.”

“Rolex ve Prada çapraz çanta takan bir adam, birini şımartmak hakkında bana nutuk atması gereken en son kişi olmalı. Bedava yemeğe de ihtiyacın yok.”

“Hayır ama yine de *hoşuma gider*.”

Leo, Bradley’nin sırtına güldü. “Cora, Boston’a taşınıyor. Onun okulu bitirdiğinden emin olmanın benim görevim olduğunu biliyorsun.” Okulu bitirmesini sağlamanın yanı sıra, aynı anda kardeş, baba, anne ve bağışçı olmuş ve on sene önce küçük kız kardeşinin mahrum kaldığı her türlü sevgiyi telafi etmişti.

“Başardın da. Üstelik haftalık harçlıkla, öğrenci kredisi almadan ve Columbia kampüsünden dört blok ötede bir apartman dairesinde oturmasını sağlayarak.”

“Cora o evi üç kişiyle birlikte paylaşıyor,” diye hatırlattı Leo ona. “Bir çatı katında keyfine bakmıyor.”

Bradley bunu duymazdan geldi. "Gideceğimiz yerde seni arayamayacak. Ağabeyi olmadan kendi başının çaresine bakabilir mi?"

Leo bu sohbetten çoktan sıkılmıştı. "Cora kendi başının çaresine bakabilir." En azından öyle olmasını umuyordu. "Zaten benimle haberleşmeyi düşünemeyecek kadar Paris'in tadını çıkarmakla meşgul olacak."

"Peki ya *sen* nasıl olacaksın?" diye üsteledi Bradley.

"Ne demek istiyorsun?"

"Leo, bu iş e-postalarını kontrol edemeyeceğimiz ya da telefon kabul edemeyeceğimiz ilk gezimiz olacak."

Kayıt kontuarında bir valizi yeniden düzenleyen ailenin etrafından dolaşp Bradley'ye bir bakış attı. "Benim için endişelenme. Berbat seyahat listenden yola çıkarak kendimi psikolojik olarak izolasyona hazırladım."

"Berbat mı?" diye tekrarladı Bradley, darılmış gibi yaparak.

Birlikte bilet kontuarına yaklaşp kimliklerini verdiler.

"Kargo pantolonum yok," dedi Leo ona. "Ayrıca 'topuklu bot' mu? *Purple Rain*'deki gibi mi yoksa inşaat işçilerinin giydiği türden mi?"

"Kuralları biliyorsun. Soru sormak yok, sadece valizini hazırla."

"Kuralları biliyorum," dedi Leo, "ama listede bağcıklı şapkayı görünce, ne anlama geldiğini anlamadım."

Aslına bakılırsa, Leo bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ama kalın topuklu bir bot ve kovboy şapkasına ihtiyaçları olacağı düşüncesi midelerini altüst ediyordu. Bu yüzden valizini hazırlamayı bu sabaha bırakmış ve en sonunda –telaşla– her şeyi silindir çantasına sokuşturmuştu. Üç arkadaşın da bu tür geziler için dile getirilen ve getirilmeyen bir dizi kuralı vardı. Örneğin Bradley, Kew West'e seyahat etmeyi reddederdi çünkü şehirdeki restoranların neredeyse çeyreği, 2012'de sarhoşken evlenme teklif ettiği kadının ailesine aitti. Walter kasırga çıkma ihtimali olan eyaletlere gitmeyi reddederdi. Leo'nun dile getirmediği kural

her zaman *Atların olmadığı bir etkinlikti*. Bradley *sebebini* herkes-
ten daha iyi biliyordu.

Bu seyahat onları Wyoming'e götürmese bile, atlara yakın ol-
mak Leo'yu hiç şüphesiz –birkaç eski kız arkadaşının deyimine
göre– duygusal olarak çözemediği bir yere geri götürecekti.

Yıllık seyahat geleneği, Laramie'den içi boş ve kalbi kırık
bir şekilde geri döndükten sonraki ilkbaharda başlamıştı. Cora,
Vermont'daki bir YMCA* kampındayken, hem iyi hem kötü ni-
yetlerle hareket eden Bradley erkek erkeğe şehir dışında bir tatil
planlamıştı. O seyahatte, Leo yedi aydır ilk kez kahkaha atmıştı.

Ertesi sene, üçü tekrar bir araya gelip Maine'e doğru Walter'ın
planladığı bir yol gezisine çıktılar. Sonra gelirleri arttıkça gezileri
de arttı. Oregon'da şarap tatmaya ve Fransa'da peynir yapmaya
gittiler. Ensenada'da yunuslarla birlikte yüzüp Alaska'daki bu-
zullarda Eskimo kayığına bindiler.

Bradley'nin listeye “kefalet parası” eklediği üç sene önceki
bir haftalık Ibiza seyahat planı düşünüldüğünde –neyse ki, Leo
ve Walter onu ciddiye almışlardı– bu yılki plan hakkında biraz
endişeliydiler.

Arkasında bir ses, “Nasıl gidiyor, pislikler?” diye gürleyince
Leo bunu daha fazla düşünmeye fırsat bulamadı. Etraflarında
en az yüz yolcu daha vardı ve bu sözlerin onlara hitaben söylen-
miş olmasını düşünmeleri için bir sebep yoktu ancak Leo'nun
kimin konuştuğunu bilmesi için dönüp bakmasına da gerek yok-
tu. Yakınlarındaki tüm yolcular kahrolası bir havaalanında *pislik*
kelimesini kimin söylediğini görmek için dönüp bakarken, Leo
dönüp suçlarcasına Bradley'ye şaşkınlıkla baktı.

“Sen ciddi misin?” diye tısladı. “Onu gerçekten davet mi et-
tin?”

Bradley hemen geri çekildi.

Omzunun üzerinden attığı isteksiz bakış Leo'nun şüphesini
doğruladı: Orduda hiç görev almamış olmasına rağmen tepeden

* (İng.) Genç Hıristiyan Erkekler Birliği. –çn

tırnağa kamufraj giysileri giymiş ve omzunda askeri çanta taşıyan Terrence "Terry" Trottell, onlara doğru salına salına yürüyordu. Uzun boylu, zayıf, düşüncesizce dövmeler yaptırmış, acemi sakallı Terry tam anlamıyla görünüşüne göre yargılanabilecek biriydi.

Bradley suratını ekşitti. "Bana o sordu. Hayır diyemedim."

"Hayır diyebilirdin. Çok basit. 'Hayır, Terrence. Bu geleneğin bir parçası değilsin.'"

Bradley'nin üniversitedeki ilk senesinde ev arkadaşı olan Terry, konu ne olursa olsun adına özür dilenmesi gereken türde bir arkadaş olduğu için grupla sadece belli belirsiz bağlantıda kalmıştı. Üzerinde, *Sessizliğin tadını çıkar*, yazan ve ağzı bantlı bir kadın resmi olan tişörtle bira içmeye davetsizce gelen bir adamdı.

Fakat Bradley, Cora, işi ve var olmayan aşk hayatı hakkında Leo'yu rahatsız etse de gerçekten çatışmaya girmezdi; o herkesin arkadaşıydı. Leo grubun sakin merkeziydi, böylece Bradley güvenli bir şekilde saçmalayabiliyordu. Onların aksine, Terry öfkeliydi ve kasti olsun ya da olmasın her şeyde bir hakaret bulabiliyordu. Sonuçta buradaydılar, cep telefonu sinyali olmadan yaşama becerileri gerektirecek kadar ıssız bir yerde onunla kapa-na kısılmak üzereydiler.

Yani durum harikaydı.

Birkaç metre ötedeki yolcu kabul kontuarına yaklaşmadan önce Terry'nin el salladığını görmemiş gibi yaptılar. Havaalanı görevlisi küçük valizlerine etiket takarken, Leo dik dik Bradley'ye baktı.

"Eskiden bu kadar kötü değildi," diye homurdandı Bradley ağzının içinde.

Üniversitedeyken, Terry şişe kapakları biriktirerek ve uğurlu tişörtünü yıkamayarak tuhaflığını gözler önüne sermişti. Günümüzde, Terry eski askeri teçhizatlar topluyor ve *feminist* ve *terörist* kelimelerinin aşağı yukarı aynı olduğunu düşünüyordu. Bradley, Terry'nin eskiden bu kadar kötü olmadığını söylerken yanılmıyordu ama bunun konuyla alakası yoktu çünkü Terry şu

anda kesinlikle korkunçtu. Leo bu seyahatten zaten çekinirken şimdi bitmek bilmeyeceğine iyice ikna olmuştu.

“Walt bana Terry’nin internete koyduğu korkutucu şeylerin ekran görüntüsünü yolladı,” dedi Bradley.

“Terry tüm gününü internetin oldukça karanlık köşelerinde geçiriyor.”

“Biliyorum. Ama hep birlikte olduğumuzda biraz yumuşuyor.”

Leo tek heceli bir kahkaha attı. “Öyle mi?”

Havaalanı görevlisi onlara biletlerini verdiğiğinde iki adam kontuardan ayrıldı.

Bradley yan tarafına baktı. “Bence sakın olacak.”

“Terry hep öyle biri olduğu için mi?” diye sordu Leo, Terry’nin havaalanı görevlisine valizini nasıl etiketlemesi gerektiğini “öğrettiği” yeri işaret ederek. “Sakin olacak öyle mi?”

“Ona gelemeyeceğini mi söyleyeceksin?”

“Bradley, adam uçuşa kaydını yaptırıyor. Elbette ona şimdi bizimle gelemeyeceğini söylemeyeceğim.”

Bradley ağzının içinde homurdandı. “Beni neden yargılıyorsun bilmiyorum. Cora’ya bile hayır diyemiyorsun.”

“Dediğini duydum.”

“Zaten o yüzden yüksek sesle dile getirdim.”

Dönüp güvenlik kontrolüne doğru ilerlediler ama Bradley, Terry’yi beklemek için oyalanınca Leo ilerlemeye devam edip onlara birkaç dakika fark attı. Sonuçta, önden gittiğine sevindi çünkü Walt çoktan kapıdaydı ve Terry’nin de onlara katıldığı haberine önceden hazırlanması gerekiyordu. Terry’nin gruba katılmasının stresi fazla gelirse, Walter’ın uçağa binmeden önce tuvalete gitmesi gerekecekti.

Walter sırt çantasını kucağına koymuş, kulağında kulaklıkla oturuyor ve neşeli bir şekilde müziğin ritmine göre başını sallıyordu. Saç kesimi ya da delikli tişörtleri yenileriyle değiştirmek gibi şeylere nadiren öncelik veren nazik bir adamdı, zor bir dönemden geçen arkadaşını genelde ilk arayan o olurdu. Kısacası, Terry’nin tam tersiydi.

Leo görüş alanında gezinirken, Walter'ın keyfini kaçırarak olmaktan nefret etti. Ama Walt'ın başını kaldırıp omzunun üzerinden arka tarafa bakarak hayal kırıklığına uğradığını görünce, Leo çok geç olduğunu anladı.

Walter kulaklıklarından birini çıkarıp gözlerini kocaman açarak yaklaşan Terry'ye baktı. "Bir dakika, Terry neden burada?"

Leo, Bradley'nin çatışmadan uzak yapısına minnettar olması için bir sebep olduğunu düşündü: Terry de onlarla birlikte olduğuna göre, en azından Leo'yu on senedir ilk kez ata binmekten daha az heyecanlandıran bir şey vardı.

Üçüncü Bölüm

ANİDEN SARSILARAK UYANAN Leo otobüsün rahatsız koltuğunda öne doğru eğilip elini ensesine götürdü.

“Ne oldu?” diye sordu Bradley, koridorun öteki tarafında yavaşça uykusundan uyanıp dikleşti.

“Durduk.”

Bradley homurdandı. “Neredeyiz?”

“Hiçbir fikrim yok.” Leo’nun bildiği tek şey toprak ve etanol kokan otobüsün görünüşe göre hiçliğin ortasında aniden durduğuydu.

Bradley, “Bu da ne demek oluyor, dostum?” diye otobüs şoförüne seslenip kollarını önündeki koltuğun üzerinde birleştirdi. “Bir dahaki sefere önceden uyardıma ne dersin?”

Şoförün boğuk sesi onlara zar zor ulaştı: “Sizi en fazla buraya kadar götürebilirim. Aşağı inin.”

Pencereden dışarı bakıp odaklanan Leo mavimsi karanlıkta belli belirsiz şekillerden başka bir şey seçemedi. Güneşin sadece birkaç dakika önce doğduğuna yemin edebilirdi ama JFK pistindeki üç saatlik rötör, sarsıntılı ve kalabalık uçuş ve nereye gittiklerini ancak Tanrı’nın bildiği bu otobüs yolculuğu da dahil olmak üzere bitmek bilmeyen seyahat günü onu yorgun

düşürdüğünden Utah'daki Green Nehri'nin dışında bir yerde uykuya dalmıştı.

Leo sıkışık bir kutuda uyumuş gibi hissetse de Bradley, önlerindeki Vahşi Batı maceraları için yaptıkları bitmek tükenmek bilmeyen yolcuğa rağmen hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Deri makosen ayakkabılar ve kaşmir kazak giyen bir adama göre, açık hava etkinliklerinden şaşkıncu şekilde keyif alırdı. Eğri büğrü pencereye yaslanmış, üzerinde ORTA DÜNYA GELENEKSEL MORDOR EĞLENCE KOŞUSU yazan eski yeşil bir tişört olan Bradley'nin yanındaki Walt ise her şeyden habersiz bir şekilde hafifçe horluyordu.

Arkalarında, her zamanki gibi kızarıklık yüzünde huzursuzluk verici bir sırtış beliren Terry öne uzanıp Walter'ın başının arkasına sertçe vurarak onu uyandırdı.

"Yapma, dostum," dedi Leo. Terry'yle ilk tanıştığı anda, sürekli güneşte yandığını sanmış, sonra içkiyi fazla kaçırıp kaçırmadığını merak etmişti. Ama artık Terry'nin kronik bir şekilde sinirli olduğunu biliyordu. Daima öfkeliydi, kadınlara, sosyalistlere ve annesine kızgındı.

Leo yerinde kıpırdanıp Walt'a acısını paylaşan, *Vay canıma, Terry'den gerçekten nefret ediyorum*, der gibi bir bakış attıktan sonra dikkatini telefonuna verip homurdandı. "Sinyal şimdiden bir çubuğa mı indi? 1992'ye mi ışınlandık?"

"Uydu telefonu getirmeliydim," dedi Terry, koridorda geri-nerek. "Belli ki cep telefonu sinyaline güvenemeyeceğiz."

"Abartmayın, beyler." Bradley de kalkıp göğsüne vurdu. Gür sarı saçları seyahate dayanıklı dalgalar hâlinde alnundan rahatça geriye dökülüyordu. "Gideceğimiz yerde cep telefonlarına ihtiyacımız olmayacak."

Bradley grubun önünden otobüsten indi ve bagajdan valizlerini aldılar. Leo buldukları yerden yaklaşık altı metre uzakta, bir avuç yıpranmış ahşap bankın etrafını saran küçük, derme çatma bir rüzgâr barınağı görebiliyordu. Kuru betonda bir çalı topağı yuvarlanıyor ve onu küçük bir toz hortumu izliyordu.

Leo'nun gözleri alışırken, gökyüzü yavaşça mora döndü; zemini kesintisiz bir şekilde kilometrelerce uzanan gölgeler yutmuş gibi görünüyordu.

Otobüs gürleyerek tekrar çalıştı ve erkeklerden oluşan grup, aracın arka lambalarının karanlıkta gözden kaybolmasını izledi.

Walter endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. "Burada olduğumuza biliyor mu? Acaba bizim..." Leo'ya bakıp ayan beyan ortada olan şeyi sordu: "Onunla otobüste değiliz."

"Belki de artık nereye gittiğimizi bize söylemenin vakti gelmiştir, Bradley," dedi Leo.

"Bilmeniz gereken tek şey bir *macera* yaşayacağımız. Endişelenmeyin, çocuklar, burada uzun süre kalmayacağız."

Cümlesini bitirir bitirmez bir çakal uludu ve sürüsü ürkütücü tiz sesler çıkararak ona uyum sağladı.

Leo esneyince sırtından, düşen dominoları andıran sesler çıktı. "Otobüste uykuya daldım ama saatlerce hiçbir şeyin yanından geçmediğimize bahse girebilirim. En azından bize nerede olduğumuzu söyler misin?"

Terry kargo ceplerinin birinden bir GPS cihazı çıkardı. "Otuz sekiz derece kuzey ve..."

"Teşekkür ederim," dedi Leo ilgisizce.

"Tanrım, pekâlâ, görünüşe göre kimse gizemden hoşlanmıyor." Bradley telefonunu çıkarınca, ekranın ışığı çatık kaşlarını aydınlatarak şımartılmış cildinin tuhaf bir şekilde kırışık ve ürkütücü görünmesine sebep oldu. "Utah'ta Hanksville'in hemen dışında olmalıyız ama bulabilirsem size broşürdeki bilgileri okuyacağım." Ekranı onlara doğru çevirip e-posta ikonunun işe yaramaz bir şekilde dönüp durduğunu gösterdi. "Bu bir macera rehberi şirketi," diye açıkladı kendini savunurcasına. "At binip kamp yapacak ve *hazine* avına çıkacağız. Bana bunun harika bir fikir olmadığını söyleyin."

Leo'nun düşüncelerini belli belirsiz bir anı örttü ve midesi rahatsızlık verici bir şekilde altüst oldu.

Uzakta, bir çift sarı far karanlığı deldi.

“Gördünüz mü?” dedi Bradley haklıymış gibi. “İşte şoförümüz geliyor.”

Metalden ziyade pasa dönüşmüş bir Bronco, çift şeritli yolda onlara doğru hızla ilerlerken meraklı bir sessizlik içinde izlediler. Araba yaklaşırken yavaşlayacağına dair bir belirti göstermedi.

Endişe Leo’nun sesinin normalden daha yüksek çıkmasına sebep oldu. “Oldukça hızlı geliyor...”

Göğsü korkuyla şişerken, sürücü bankete saptı ve çakıl taşlarının üzerinde sarsılarak ilerleyip onlara doğru kaydı. Herkes banklara sığınıp aynı anda *Ölmek üzere miyiz?* diye sorduktan sonra araç Walter’ın ayaklarının dibinden sadece birkaç santimetre uzakta, toz kaldırarak güçlkle durdu.

“Altıma işemeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım,” diye fısıldadı Walter.

Hep birlikte Bronco’nun ızgarasından dikkatle birkaç adım uzaklaşırken, Bradley şoföre neşeyle el salladı. “Size birinin kısa süre içinde burada olacağını söylemişim.”

Motor aniden durdu ve Dolly Parton’ın “Jolene” adlı şarkısının notaları sessizlikte yankılandı.

Şoför yavaşça inip çakıllı zeminde çatırtılar çıkartarak aracın etrafını dolaşırken Leo gözlerini kısarak baktı. Aracın farları şoförü hâlâ arkadan aydınlatsa da Leo, figür kaportaya yaslanırken uzun bacaklarını seçebildi.

Tozlu bir kovboy şapkası sürücünün yüzünü gizliyordu ama başını kaldırıncı, Leo onun yirmili yaşlarının ortasında ve oldukça güzel bir kadın olduğunu görüp şaşırdı. Boyu neredeyse bir seksendi ve yüzünde eğlenmeye ya da bir bar kavgasına hazır olduğunu belirten bir gülümseme vardı, onun için arada çok büyük bir fark olduğu söylenemezdi. Bot ve kot pantolon giymişti, çene hizasındaki sarı saç yıpranmış gömleğinin yakasında kıvrılıyordu. “Adım Nicole. Bu hafta yola getirmem gereken grup siz olmalısınız.”

Leo’nun yanında duran Bradley uzanıp Leo’nun gömleğinin yakasını kavradı ve sevinçle inledi. Leo onu itti.

Diğer herkes fark edilir şekilde sessiz kalınca öne çıkıp elini uzattı. "Adım Leo."

Nicole, "Arkadaşlarını bu işe bulaştıran sen misin?" diye genizden gelen bir aksanla sorarken güçlü bir şekilde elini sıktı.

"Hayır, o Bradley." Nicole elini bırakınca Leo elini Bradley'nin omzuna koyup grubu işaret etti. "Bu Walter." Küçük çemberin bir adım dışında kalan Terry'yi tanıtmadan önce tereddüt etti. "Oradaki de Terry."

Walt hafifçe el salladı. "Bayan... Hımm, 'bayan' değil mi? Yoksa 'hanımefendi' demem daha doğru mu olur?"

"Adım Nicole ama 'bayan' hoş bir değişiklik olur. 'Bayan Nicole' kulağa çok güzel geliyor."

Walter bunun üzerine, "Pekâlâ, Bayan Nicole?" dedi, giderek artan karanlıkta etrafına göz gezdirerek. "Tam olarak neredeyiz?"

"Otobüs durağındayız." Nicole onları inceleyerek etraflarında dolaştı. "Otobüs kampa kadar gitmiyor, o yüzden sizi almaya geldim." Hoşnutsuzluğunu belirten ani bir homurtu çıkardı. "Çöle gelirken makosen mi giydin?"

"Bunlar sürüş ayakkabıları ve ortopedikler," diye açıkladı Bradley. "Ayak hastalıkları uzmanım tavsiye etti."

"Bir kış doktoru mu?"

Leo kendine hâkim olamadan kahkaha attı.

Bradley duraksadı. "Unut gitsin."

Walter'ın çantası en yakın bankta duruyordu, Nicole açık kanadından görülen bir şeye dönüp tekrar baktıktan sonra uzandı, bir ucunda parlak mavi plastik bir musluk ve diğerinde akordeon biçimli bir şişe olan aleti çıkardı. "Bu da ne?"

"O bir Tushy," diye açıkladı Walter, alete uzanıp onu tekrar çantasına soktu. "Portatif bir taharet musluğu."

"Taharet musluğu mu?" Farların ışıltısında, Nicole'ün gözleri neşeyle parladı. Nicole şapkasını geriye itince, Leo farkındalığın bir hışırtı gibi grubun üzerinden geçtiğini hissetti: Yüzü nihayet görülen kadın sandıklarından daha güzeldi. "İnsanların buraya

çılınca şeyler getirdiklerini gördüm,” dedi, “ama bunu daha önce görmemiştim. Gezi boyunca meme ucu kısıkcı takabileceğini sanan bir adam vardı. Kadınlardan oluşan bir bekârlığa veda partisi grubu en az bir düzine vibratör getirmişti. Bu iki şeyin de bir hafta boyunca at sırtında kullanışlı olacağını sanmıyorum.” Öne eğilip botlarından birini tahtaların üzerine koydu. “Ayrıca, kışını yıkamak istiyorsan seni nehre atabilirim, tatlım. Böylece sırt çantanda yer kaplayan bir şey gezdirmene gerek kalmaz.”

Bradley kendine çekidüzen verdi. “Size bu gezinin harika olacağını söylemiştim.”

Walter, “Affedersin,” diye araya girip titreyen elini havaya kaldırdı, “ama sanırım az önce bir haftayı at sırtında gezerek geçirmekten bahsettin.”

“Bu yüzden buradasınız, canım. Kovboy olmak için. Sizi at sırtında Haydut Patikası’na götüreceğiz. Tüm akıllı telefonlarınızı, makosenlerinizi ve akıllı tuvaletlerinizi geride bırakacaksınız. Açık gökyüzü ve kamp ateşinde pişirilmiş yemekler olacak. Oyunlar, bilmeceler ve –şanslıysanız– gerçek bir gizli hazine avı olacak.”

“Oyunlar mı?” diye sordu Terry sertçe. “Bilmeceler mi? Bu ne tür bir operasyon böyle?”

Nicole istifini bozmadan onu tepeden turnağa süzdükten sonra göz kırptı. “Sizi orada hayatta tutacak türden şeyler.”

Seyahatle geçen bir günün ardından Leo sohbet edemeyecek kadar yorgun ve huysuzdu ama Terry arka koltukta topografik haritalar, yarık kanyonların oluşumu ve Tanrı bilir başka neler hakkında konuşup dururken, Bradley hevesle Nicole’ü soru yağmuruna tuttu.

“Nereye gidiyoruz?”

“Kampa.”

“Orada başka kim olacak?”

“Patron atları hazırlıyor.”